

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/307/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112219103
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2112219103.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: F. N., narodený XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, proti odporkyni: L. B., narodená XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, zastúpená: JUDr. Miloš Chrenko, advokát, Hlavná 23, Trnava, o zaplatenie 1.427,34 Eur, na odvolanie navrhovateľa, proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14. mája 2013, č.k. 8C/104/2012-37, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni náhradu trov odvolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 79,44 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám advokáta odporkyne.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 1.427,34 Eur od odporkyne z titulu pôžičky. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov konania vo výške 474,54 Eur k rukám právneho zástupcu žalovanej JUDr. Miloša Chrenka a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa s použitím § 657, § 658 ods. 1, § 559 ods. 1, § 564 Občianskeho zákonníka, ako aj § 120 ods. 1, § 132 O.s.p. vecne tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že navrhovateľ podal žalobný návrh nedôvodne, keď v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadom skutočností, ktoré určuje hmotnoprávna norma, tzn. právny predpis v tomto prípade § 657 Občianskeho zákonníka, ktorý súd na daný prípad aplikoval, pričom z tohto ustanovenia vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda kto z účastníkov je povinný stanovený okruh skutočností preukázať. Vzhľadom k tomu, že k pôžičke dochádza na základe zmluvy bolo na navrhovateľovi dôkazné bremeno, nielen o tom, že sumu 43.000,- Sk /v nej zahrnuté navrhovateľom označené čiastkové platby/. Spornou zostala medzi účastníkmi nielen skutočnosť, že účastníci uzavreli postupne sedem ústnych zmlúv o pôžičke, ale predovšetkým skutočnosť, že navrhovateľ odovzdal odporkyni sumu 43.000,- Sk, keď odporkyňa uvedené poprela a ani predvolaní svedkovia, ktorí sa mali vyjadriť k zmluvám o pôžičke, resp. k odovzdaniu peňazí navrhovateľom odporkyni, toto nepotvrdili. Na základe uvedeného mal súd za preukázané, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadne ním tvrdených skutočností. Pri neexistencii písomného dojednania zmlúv o pôžičkách bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu aj ústnych zmlúv, a aj k reálnemu odovzdaniu peňazí, ktoré podľa tvrdení navrhovateľa boli predmetom pôžičiek. Navrhovateľ nepreukázal, že dňa 31.03.2008 odovzdal odporkyni sumu 5.000,- Sk /165,97 Eur/ ako pôžičku na vyplatenie majstra pána W., ktorý vo svojej výpovedi uvedené nepotvrdil, nepreukázal, že dňa 22.05.2008 odporkyni odovzdal a požičal sumu 5.000,- Sk /165,97 Eur/ na dlh v spoločnosti Provident, nepreukázal, že dňa 04.06.2008 odovzdal a požičal odporkyni sumu 7.000,- Sk /232,36 Eur/, nepreukázal, že dňa 24.06.2008 odovzdal odporkyni sumu 5.000,- Sk /165,97 Eur/ pre jej mamu,

nepreukázal, že v októbri 2008 odovzdal a požičal odporkyni sumu 5.000,- Sk /165,97 Eur/, nepreukázal, že v mesiaci júl alebo august 2008 odovzdal a požičal odporkyni sumu 12.000,- Sk /398,33 Eur/ na dovolenku, nepreukázal odovzdanie a požičanie sumy 4.000,- Sk /132,78 Eur/ na telefón. Svedkyňa J. D. tvrdenia navrhovateľa nepotvrdila, tvrdila, že síce navrhovateľ dával odporkyni peniaze, ale osobne odovzdávaníu peňazí prítomná nebola a ku konkrétnym okolnostiam sa vyjadriť nevedela. K zisteniu spornej skutočnosti nestačí len tvrdenie navrhovateľa o poskytnutí pôžičky, ktoré odporkyňa popiera. Vzhľadom k tomu, že dôkazné bremeno leží na tom účastníkovi konania, ktoré určité skutočnosti tvrdí a z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky, bola na navrhovateľovi, aby svoje tvrdenie o uzavretí pôžičky preukázal. Preto i za situácie, že sa tvrdenia účastníkov o dôvode poskytnutia finančnej sumy líšia, záležalo na zistení skutkového stavu v tomto smere predovšetkým na hodnotení vierohodnosti tvrdenia navrhovateľa a dôkazov svedčiacich v jeho prospech. Nakoľko mal súd za to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadom poskytnutia pôžičky odporkyni, v konaní sa nezaoberal ani vznesenou námietkou premlčania zo strany odporkyne. V tejto súvislosti dáva súd do pozornosti, že aj v prípade, že by bolo preukázané odovzdanie peňazí titulom pôžičky, javí sa požiadavka na vrátenie pôžičky ako predčasná, nakoľko podľa vyjadrení samotného navrhovateľa, tento ponechal splatnosť na vôli odporkyne, a teda o splatnosti by musel najskôr na návrh veriteľa rozhodnúť súd, čo je však v tomto prípade irelevantné, nakoľko tak ako už bolo vyššie skonštatované navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Súd upustil od vykonania ďalšieho dokazovania zo strany navrhovateľa a to výsluchu svedkýň R. Q. a C. U., dopytu na Orange Slovensko, a.s., keď uvedené návrhy nepovažoval s ohľadom na zistený skutkový stav za dôvodné a hospodárne. Keďže vykonaným dokazovaním považoval skutkový stav za dostatočne preukázaný na rozhodnutie vo veci samej a zároveň existencia ďalších dôkazov v konaní nevyplývala najavo, a to ani z priebehu konania ani zo samotného návrhu navrhovateľa. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním považoval súd za dostatočné pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k meritu, a preto uzavrel, že nebolo potrebné nariaďovať výnimočné ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity účastníkov konania (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), keď prihliadol na zásadu rovnosti účastníkov konania a s prihliadnutím na ústavu garantovanú právom účastníkov na spravodlivé a nestranné prejednanie veci.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a vo veci plne úspešnej odporkyni priznal náhradu trov konania vo výške 474,54 Eur ako náhradu trov právneho zastúpenia za 6 úkonov právnej pomoci: príprava a prevzatie zo dňa 29.10.2012, vyjadrenie k návrhu zo dňa 31.10.2012, účasť na pojednávaní dňa 24.01.2013, dňa 21.03.2013, dňa 14.05.2013, 6 x á 71,63 Eur, 3 x režijný paušál á 7,63 Eur, 3 x režijný paušál á 7,81 Eur, v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1, § 14, § 15, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z; ktorú zaviazal podľa ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zaplatiť právnemu zástupcovi odporkyne JUDr. Milošovi Chrenkovi. Súd nepriznal odporkyni náhradu trov právneho zastúpenia za úkon podanie odporu zo dňa 19.04.2010, keď tento neuskutočnil jej právny zástupca, ale samotná odporkyňa.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a teda sú tu dané odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. Podľa navrhovateľa odporkyňa zavádzala súd neodovzdaním a neprevzatím finančných prostriedkov, popierala samotnú existenciu pôžičky a vzniesla námietku premlčania. Z výpovede svedka p. W. jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ odovzdal odporkyni finančné prostriedky cestou nákupu súčiastok do jej opravovaného vozidla, opravu vykonal svedok a nie v zamestnaní odporkyne, ako to ona tvrdila. Z výpovede svedkyne J. D. bolo potvrdené, že navrhovateľ si pri každom odovzdaní hotovosti pre odporkyňu robil záznam, svedkyňa mala telefonický rozhovor s odporkyňou, ktorá potvrdila, že má finančné problémy a mala vedomosť aj o tom, že navrhovateľ požičiaval odporkyni finančné prostriedky. V zápisnici z pojednávania nebolo zaznamenané, čo povedala svedkyňa, že na spoločnom nákupe do Poľska navrhovateľ požičal odporkyni, ktorá cestovala spolu s matkou, sumu 5.000,- Sk na nákup tovaru. Navrhovateľ navrhoval ďalšie dôkazy, vypočutie svedkov - obchodnú zástupkyňu spoločnosti Provident Financial, s.r.o., matku odporkyne, spoločnosť Orange Slovensko a.s., cestovnú kanceláriu zabezpečujúcu dovolenku pre odporkyňu, ako aj elektronickú korešpondenciu cestou SMS správ, ktoré jednoznačne preukazujú dôkazné bremeno existencie pôžičky. Navrhovateľ poukázal na ust. § 40 ods. 4 a § 3 ods. 1 Obč. zákonníka, aj nepodpísaný právny úkon je účinný, ak je možné určiť osobu, ktorá právny úkon urobila, ak si niekto peniaze požičal, mal by ich vrátiť. Z SMS správ jednoznačne vyplýva,

že odporkyňa uznala svoj záväzok voči navrhovateľovi čo do dôvodu aj čo do výšky, s čím súvisí aj premlčacia doba 10 rokov. Splatnosť predmetu pôžičky bola dohodnutá k 31.12.2009.

Navrhovateľ po uplynutí odvolacej lehoty doručil súdu doplnenie odvolania, v ktorom poukázal na SMS správy zasielané z telefónu odporkyne a z telefónu jej milenca, z ktorých je jasný ich zmysel a preukázané dôkazné bremeno pôžičky.

Odporkyňa odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila písomne prostredníctvom právneho zástupcu, navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania vo výške 79,44 Eur. Odporkyňa považuje odvolanie za nedôvodné, neobsahujúce skutkové ani právne dôvody spochybňujúce správnosť napadnutého rozsudku. Pokiaľ navrhovateľ namietal neúplné zistenie skutkového stavu, súd okrem účastníkov vypočul všetkých relevantných svedkov, pričom z výpovede p. W. nevyplývala existencia pôžičky, svedkyňa p. D. nebola svedkyňou odovzdania peňazí. Ostatní navrhnutí svedkovia podľa tvrdenia samotného navrhovateľa neboli prítomní žiadneho odovzdania peňazí. Poukazujúc na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 1 Cdo 41/2010), konajúci súd nemá povinnosť vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy, ale len tie, ktoré majú význam pre zistenie skutkového stavu veci a právo účastníka na súdnu ochranu a na navrhovanie dôkazov nezahŕňa právo na vykonanie všetkých navrhnutých dôkazov. K údajnému uznaniu dlhu formou SMS správy odporkyňa uviedla, že nie je zrejmé, kto danú správu napísal, táto ani nespĺňa obsahové náležitosti uznania dlhu podľa § 558 Obč. zákonníka. Z vykonaného dokazovania teda nevyplývalo potvrdenie o uzavretí zmluvy a reálnom odovzdaní peňazí. Bolo preto bezpredmetné zaoberať sa dokazovaním prípadnej splatnosti pôžičiek, či premlčaním. Navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a dôvodne bol preto v spore neúspešný.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v celom rozsahu vecne správny.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne, podrobné a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

Keďže sa odvolací súd stotožnil nielen s výrokom, ale aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, na zdôraznenie jeho správnosti, v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. iba dopĺňa nasledovné:

Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i

skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 325/2009, zo dňa 30. júna 2010).

Keďže odporkyňa v danom prípade popierala existenciu pôžičky peňazí od navrhovateľa, na navrhovateľovi spočívalo dôkazné bremeno predovšetkým preukázania poskytnutia tvrdenej pôžičky odporkyni.

V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

S poukazom na vyššie uvedené v danom prípade dôkazná povinnosť preukázať, že medzi účastníkmi bola uzavretá predmetná zmluva o pôžičke, na základe ktorej boli poskytnuté navrhovateľom odporkyni tvrdené finančné čiastky, spočívala na navrhovateľovi, ktorý z týchto tvrdení vyvodzoval pre seba priaznivé dôsledky.

Ak teda navrhovateľ tvrdil, že odporkyni poskytol pôžičku, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti a ak tu existovali dôkazy na podporu tvrdenia navrhovateľa, bolo úlohou súdu označené a navrhnuté dôkazy zákonným spôsobom vykonať, následne vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 132 O.s.p. <.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právny predpisom obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Súd prvého stupňa túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, navrhovateľovi sa jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepodarilo preukázať, že odporkyni poskytol pôžičku a potom ani výšku tvrdenej pôžičky a dohodnuté okolnosti jej vrátenia. Medzi účastníkmi nebola uzavretá zmluva v písomnej forme, zmluvu o pôžičke možno uzavrieť i ústne, resp. konkludentne, no z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že došlo k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke. Odporkyňa jednoznačne poprela akékoľvek uzavretie zmluvy o pôžičke. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že jej viackrát odovzdal peniaze titulom pôžičky, toto svoje tvrdenie nijako nepreukázal, pri odovzdaní peňazí neboli žiadni svedkovia, ktorí by vedeli potvrdiť, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a k odovzdaniu peňazí. Čo sa týka svedka p. W., z jeho svedeckej výpovede vyplýva

len to, že navrhovateľ sa naňho obrátil so žiadosťou o opravu vozidla patriaceho odporkyňi, svedok nebol prítomný pri tom, keď sa mal navrhovateľ s odporkyňou na niečom dohodnúť, ani prípadný nákup súčiastok na opravu nemožno považovať za poskytnutie pôžičky. Ani svedkyňa J. D. tvrdenia navrhovateľa o poskytnutí pôžičky odporkyňi jednoznačne nepotvrdila, tvrdila, že síce navrhovateľ dával odporkyňi peniaze, ale osobne odovzdávaniu peňazí prítomná nebola a ku konkrétnym okolnostiam sa vyjadriť nevedela. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že svedkyňa na pojednávaní pred súdom prvého stupňa uviedla, že bola osobne prítomná, keď si odporkyňa požičala od navrhovateľa sumu 5.000,- Sk na nákupy v Poľsku, táto skutočnosť nie je zaznamenaná v zápisnici z pojednávania, preto ju odvolací súd nemá na základe čoho považovať za preukázanú. V prípade, že obsah zápisnice z pojednávania sa nezhodoval so skutočným priebehom pojednávania, navrhovateľ mal možnosť žiadať o opravu, resp. doplnenie tejto zápisnice.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd túto námietku považuje za nedôvodnú. Svedkovia, ktorých navrhovateľ navrhol vypočuť, neboli osobne prítomní pri odovzdaní peňazí, čo sám potvrdil aj navrhovateľ. Títo navrhnutí svedkovia by mohli potvrdiť len to, že odporkyňa mala dlhy, z čoho však žiadnym spôsobom priamo nevyplýva, že si požičala peniaze od navrhovateľa. Čo sa týka výpisov z SMS komunikácie medzi účastníkmi, odporkyňa poprela obsah SMS správ, na ktoré sa odvolával navrhovateľ, tieto boli zasielané z rôznych mobilných telefónov, aj keby súd zisťoval, kto bol evidovaný ako majiteľ mobilného telefónu, je nezistiteľné, kto v skutočnosti SMS odosiela, z predloženého výpisu nevyplýva hodnovernosť v ňom uvedených záznamov, preto z neho nemožno vyvodiť, že odporkyňa potvrdila požičanie si peňazí od navrhovateľa. A už v žiadnom prípade nemožno text SMS správy považovať za písomný uznávací prejav podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by

nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, osobitne odvolacími dôvodmi nenapadnutého, ako vecne správny, s použitím ust. § 219 O.s.p., potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnej odporkyne vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Trovy odvolacieho konania odporkyne spočívajú z trov právneho zastúpenia a predstavujú sumu 79,44 Eur ako odmenu za 1 úkon - písomné vyjadrenie k odvolaniu vo výške 253,94 Eur + 7,81 Eur režijný paušál + 20% DPH vo výške 52,35 Eur, podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. Náhradu trov odporkyne súd zaviazal navrhovateľa zaplatiť k rukám advokáta odporkyne (§ 149 ods. 1 O.s.p.), do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 160 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.